

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1110808/11

בבית הדין הרבני האזורי רחובות

לפני כבוד הדיינים:

הרב ציון אשכנזי – אב"ד, הרב אליהו עמאר, הרב שמואל דומב

המבקש: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד אריאל וינדר)

נגד

המשיבה: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד שרלי פז)

הנדון: הטלת מאסר על אשה המסרבת לקבל גיטה

החלטה

לפנינו בקשת המבקש להטיל על האישה מאסר כאמור בהוראות סעיף 3(א) לחוק בתי דין רבניים (קיום פסקי דין של גירושין), התשנ"ה-1995.

נקדים ונאמר, כי יסודות הדין הנוגעים להחלטה המבוקשת התבררו בהרחבה כבר בהחלטתנו מיום ט' באייר תש"פ (3.5.20). החלטה דנן הינה המשך ישיר של החלטותינו מיום י"ט באדר תשע"ט (24.2.19) ומיום כ"ב באייר תשע"ט (27.5.19) ומיום כ"ד באלול תשע"ט (24.9.19), בהן פורטו בהרחבה נתוני המקרה שלפנינו, וכן פורטו העילות לחיוב הגט מיידית. כמו כן, התבררו הכללים והיסודות להטלת סנקציות וקנסות נגד סרבן או סרבנית גט, הן מבחינת ההלכה והן מבחינת החוק, באופן כללי וגם בנוגע לנידון דידן.

כל מה שהתבאר בהחלטות אלו, הינו הבסיס להחלטה דנן, בכואנו לשקול אם עלינו לנקוט בסנקציה החריפה ביותר – מאסר, ובמיוחד כאשר צו המאסר מוצא נגד אשה צעירה לימים.

כדי לקבל החלטה נכונה בענין שלפנינו, עלינו לקבל את התמונה המלאה של המקרה עליו אנו דנים. לפיכך, סקירת האירועים המשפטיים הנוגעים לעניין ובה גם תמצית הנכתב בהחלטות הנזכרות למעלה, תוצג כפתיח להחלטה זו.

סקירת השתלשלות האירועים – המשפטיים במקרה שלפנינו

המקרה שלפנינו הינו אחד ממקרי העגינות הקשים ביותר שפגש בית הדין.

המדובר, בזוג צעירים, האשה בשנות העשרים לחייה והאיש בשנות השלושים המתקדמות לחייו. הצדדים נקשרו זה לזו בנישואין כדמו"י.

אך כבר בליל כלולותיהם החלה מריבה קשה. ונישואיהם לא החזיקו אפילו את ימי ה"שבע ברכות" ולאחר שלושה ימים של מריבות וקטטות, הצדדים נפרדו זה מזו.

מאז אין כל קשר בין הצדדים, והם נפגשים רק בשדות המלחמה המשפטיים, בערכאות השונות. יצוין עוד, כי הצדדים לא קיימו יחסי אישות מלאים מעולם.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

לאחר דיונים מקיפים בענין קבע בית הדין כי תביעת האשה לשלום בית אינה כנה, ונתבעה בחוסר תום לב רק כדי לעגן את המבקש ולהכריחו להיכנע לתכתיביה ודרישותיה בעניינים הכספיים.

בפסק הדין שניתן על ידינו ביום י"ט באדר תשע"ט (24.02.2019), הארכנו (פסק הדין פרוש על פני 35 עמודים), בביאור העילות לחיוב הגט. כמו כן, בית הדין הכריע כיצד יהיה הסדר הדיוני (סידור הגט קודם ואחר כך השלמת הדיון בכתובה). שאלה זו הייתה אחת השאלות המרכזיות והעיקריות בפסק דין זה, לצד ההכרעה בסוגית חיוב הגט.

כבר אז קבע בית הדין (בעמוד 34) כדלהלן:

"לפי הטענות הברורות שיש לפנינו היום ולפי הנתונים שהתבררו כבר בשלב זה של הדיונים, בוודאי יש לחייב את הצדדים להתגרש מיידית. זוהי גם בלי ספק טובתם של שני הצדדים, לשחרר את עצמם מכבלי העיגון ולקנות לעצמם את האופציה לבניה חדשה וטובה של החיים עם בן/בת זוג מתאים. ואין לעכב את חרותם של הצדדים להינשא עד לסיום שאר ההליכים שכפי הרגילות ניתן להעריך כי עלולים לקחת עוד פרק זמן לא קטן (עם אופציה לערעורים וכו').

שנית, ברור כי כל צד לא יפסיד מכך שהצדדים יתגרשו. זכאותה/אי זכאותה של האשה לכתובה תתברר בקצב הנצרך לדיון זה וההכרעות יתקבלו בעניין עם השלמת הברור בסוגיה זו. אך אין זה מונע מבית הדין להכריע בענין הגירושין ובענין ביצוע הגירושין קודם המשך הדיון בשאר העניינים.

שלישית, הכא הצדדים חייבים להתגרש על פי הדין בהקדם האפשרי, ויש אף דין כפיה על הגט. הן מחמת העיגון והן מחמת הפרוד המוחלט, והן מחמת לאפרושי מאיסורא שלא יכשלו בעבירות בהיותם פרודים והן מחמת זכותו/חובתו של הבעל לקיים מצוות פריה ורביה. מכל האמור, אין ספק כי יש לכפות את הצדדים על הגט ויפה שעה אחת קודם ואין האשה יכולה לעכב עד לסיום הדיון בכתובה."

לאור האמור החליט בית הדין כדלהלן:

"1. הצדדים חייבים להתגרש מיידית ויפה שעה אחת קודם.

...

5. המשך הדיון בענין הכתובה יתקיים לאחר סידור הגט."

על החלטה זו, הוגש ערעור לבית הדין הגדול שנדחה.

בהחלטת בית הדין הרבני הגדול מיום ט"ז אייר תשע"ט (21.5.20) קבע בית הדין הגדול כדלהלן:

"לאחר העיון בפסק הדין נשוא הערעור ולאחר העיון בכתב הערעור ולאחר שמיעת דברי הצדדים וב"כ בדיון ביה"ד בדעה כי דין הערעור להידחות.

בית הדין האזורי בפסק דינו הנ"ל האריך והרחיב בטוב טעם ודעת בפרוטרוט גם את הפן העובדתי של הנידון, וגם את הפן ההלכתי, וביה"ד הגיע למסקנה כאמור כי הצדדים חייבים להתגרש מיידית מכמה וכמה נימוקים שפורטו בהרחבה בפסק הדין."

על החלטת בית הדין האזורי ובית הגדול הוגשה עתירה לבג"ץ שנדחתה על הסף בהחלטה מיום ח' בתמוז תשע"ט (11.7.19). בעמוד 4 כתב כב' השופט מזוז:

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

"בענייננו עיון בחומר אינו מעלה פגיעה דיונית בעותרת או כי ההחלטה של בית הדין נבעה משיקולים זרים, אלא מדובר היה במתווה דיונית שונה בו נקט המותב בהרכבו החדש לשם ברור המחלוקת, ולא השתכנענו כי נגרם לעותרת עיוות דין המצדיק את התערבותנו."

בנוסף האשה חויבה בהוצאות משפט בסך 6,000 ש"ח.

עם בקשת האיש להטלת צווי הגבלה נגד האשה, זימן בית הדין את האשה מספר פעמים על מנת לשכנעה לקבל את הגט כדין, ועל מנת להבהיר לה היטב כי זכויותיהם של הצדדים לא יפגעו עם סידור הגט, וכי טובתם מכתובה לסדר את הגט קודם, כך יוכל כל צד להתפנות לבנות לו חיים חדשים עם בן/בת זוג המתאים לו. כמו כן, ניסה בית הדין להציע הצעות שונות, כדי להבטיח את זכויותיה, במידה ותזכה בדין.

אך המשיבה הכריזה כי בשום פנים ואופן לא תסכים להתגרש עד שלא יתמלאו כל דרישותיה. ואף שגם היא סובלת מן העיכוב, היא אוחדת בגט ככלי לניגוח, כדי לשבור את המבקש ולהכניעו עד שיתרצה לכל דרישותיה הכספיות.

לאור האמור, בתאריך כ"ד באלול תשע"ט (24.9.19) ניתנה החלטה להטיל על המשיבה צווי הגבלה לפי סעיף 1(ג) לחוק בתי הדין הרבניים (קיום פסקי דין של גירושין), בכפוף לאישורו של נשיא ביה"ד הרבני הגדול, מכוח סעיף 2א(1), (2), (3), (5) ו-6: לצאת מן הארץ; לקבל דרכון ישראלי או תעודת מעבר לפי חוק הדרכונים, תשי"ב-1952, להחזיק בהם או להאריך את תוקפם; לקבל, להחזיק או לחדש רישיון נהיגה; לעסוק במקצוע שהעיסוק בו מוסדר על פי דין או להפעיל עסק הטעון רישוי או היתר על פי דין; לפתוח או להחזיק חשבון בנק או למשוך שיקים מחשבון בנק בדרך של קביעה כי הוא לקוח מוגבל מיוחד, כמשמעותו בחוק שיקים ללא כסוי, התשמ"א-1981.

כבר אז (באותה החלטה), התייחס בית הדין לסוגיית השהית מתן הסנקציות (עליהם דן שם) כדלהלן:

"ביה"ד שקל היטב את טענות הצדדים, ולאחר שיקול דעת היטב, אין מקום להשהות את ההחלטה למתן צווי הגבלה נגד האשה בכפוף להחלטת כב' נשיא בית הדין הרבני הגדול.

מדובר במקרה כאוב, של זוג שלא זכו ולא צלח בידם מתחילת נישואיהם, ואפילו את שבעת ימי הברכות לא השלימו ביחד. ומאז – קרוב לשלוש שנים אין בין הצדדים קשר כל שהוא, מלבד דיונים משפטיים רבים בערכאות השונות בין הצדדים ומשפחותיהם.

בקשת ב"כ האשה לנהוג עם האשה במידת הרחמים ולפנים משורת הדין, אין לה מקום במקרה זה, שכן כל "רחמים" על האשה יש פגיעה חמורה באיש וגם באשה.

בנוסף, האשה בפה מלא מצהירה שרוצה לכפות על האיש הסכם ממוני בו הוא מוותר על חלק מתביעותיו. דבר זה, הינו השתמשות בגט לקלף מיקות. אל לו לבית הדין להסכים לתופעת סחטנות מעין זו (מבלי לקבוע דעה לגבי התביעות עצמן).

כמו כן טענת האשה שהיא איננה בשלה להתגרש, אינה רלוונטית לא חוקית ולא הלכתית. בנוסף, אין ספק כי טענה זו אינה נטענת בתום לב וביושר, לאור חלוף זמן רב כל כך ובנסיבות התיק, אלא נועדה כדי למשוך את ההליכים עד

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

אין קץ ולהביא את הצד השני למצב של שבירה ולהכריחו לוותר על זכויותיו האפשריות. ומוטל על בית הדין לדחותה על הסף.

לאור האמור החליט ביה"ד להטיל את הסנקציות שפורטו למעלה בכפוף לאישורו של כב' נשיא בית הדין הרבני הגדול, כחוק.

מכאן הדיון עלה על שולחנו של כב' נשיא בית הדין הרבני הגדול הגאון הרב דוד ברוך לאו שליט"א. וכפי שעולה מכתבי הצדדים, הצדדים זומנו לשימוע אצל כב' הנשיא. ולאחר מכן ערך כב' הנשיא תשובה ארוכה ומנומקת היטב (הפרושה על פני 9 עמודים) להצדיק את פסק הדין דידן. ומסקנתו:

"באופן שהאשה חייבת לקבל גט, כשם שאין היא יכולה לעכב את הגירושין בגלל שאין לבעל מעות לפרוע את כתובתה, כמו כן אינה יכולה לעכבם עד לאחר הדיון על הכתובה, אלא חייבת לקבל את הגט, ואחר כך תתבע את כתובתה."

העולה מן האמור, כי החלטת בית הדין לכפות את הצדדים על הגט, החלטה חלוטה היא. החלטה שאושרה בכל הערכאות שמעליה.

ואף על פי שיש אומרים שאין בית דין מכריחים אשה לקבל את גיטה, כמו שכתב הרשב"ש בסימן תי"א:

"...והרביעית היא שאין בגירושיה לא מצוה ולא עברה... כגון אשתו שניה... כעין שהקדיחה תבשילו או שנאה... בזה אין חובה על בית הדין לזקק לו, שאע"פ ששנינו בפרק חרש: "האשה יוצאה לרצונה ושלא לרצונה והאיש אינו מוציא אלא לרצונו", אין הכוונה שבית דין יכריחוה לבוא לקבל גיטה אלא שאם זרק לה גט בחיקה אע"פ שהיא אינה רוצה להתגרש, הגירושין גירושין אף על פי שלא לרצונה."

ועיין בפד"ר כרך י"ג עמ' 273 הביאו, שכדברי הרשב"ש כתבו גם ההפלאה (ק"א סי' ע"ז אות ג') והנודע ביהודה (תניינא סי' ק"י בסוף התשובה). אך בבית מאיר (סי' קט"ו ס"ד) כתב, שמדינא דגמרא האשה משועבדת לבעלה לקבל את הגט כשהבעל רוצה לגרשה.

אך סיימו – במה שנוגע לענייננו:

"אכן במקום עיגון דידיה "דמשום דאגידא ביה לא יהבו ליה אחריתא" דנחשב אצלו לעיגון... ודאי חייבת לקבל גט."

והביאו ראייה לכך מדברי הרמב"ם (פ"ב מה' יבום וחליצה הט"ז):

"יבמה שתבעה היבם לחליצה והיא אומרת איני חולצת... אין שומעין לה... שהרי היבם אומר לה כל זמן שאת זקוקה לי אין נותנים לי אשה אחרת..."

וא"כ, כיון שבמקרה שלפנינו האשה מעגנת את האיש ללא סיבה (חוץ מהעילות הנוספות שפורטו בפסק הדין דלעיל), הרי שיש לכפות את האשה המעגנת להתגרש בהקדם, וכלשון פסק הדין: "ויפה שעה אחת קודם".

זאת ועוד, במקרה דנן יש כמה עילות לחיוב גט (כמו שבארנו בארוכה בפסק הדין מיום י"ט באדר תשע"ט, 24.2.19), ובכהאי גוונא כלל לא דיבר הרשב"ש, ובוודאי ניתן לחייב את האשה לקבל את הגט.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ובהחלטה מיום י"ט באייר תש"פ (13.5.20) ביסס בית הדין את יסודות הדין, בין על פי הדין בין על פי החוק, כי ניתן להטיל במקרה של עיגון חמור גם סנקציות כספיות וגם מותר לפרסם את שמו ואת תמונתו של המעגן או המעגנת.

לאור האמור, החליט בית הדין להטיל על האשה בקנס יומי לטובת אוצר המדינה, העולה בצורה מדורגת. חובה של האשה בגין חיובי בית הדין השונים עד עתה מגיע ליותר מ 60,000 ש"ח לאוצר המדינה.

בנוסף, החליט בית הדין להתיר את פרסום החלטות/פסקי דין שניתנו ע"י בית הדין עם שמה של סרבנית הגט, המשיבה. וזאת באם תעמוד האשה בסירובה לביצוע החלטות בית הדין ולא תודיע עד אז לבית הדין כי היא מוכנה לקבל את הגט ללא תנאים, עד ליום 1.7.20.

כמו כן ציין בית הדין, כי בית הדין השקיע שעות רבות בניסיון להביא את הצדדים להסכמות, בהן הוצעו לאשה הצעות רבות, אך היא סירבה לכולם בלא טעם מוסבר (חלק מן ההצעות מופיעות בפרוטוקולים הרבים של הדיונים), כפי שפורט בהחלטה הנ"ל:

"ונביא לדוגמא בתאריך 23.9.19 הוצע שהכסף שבחשבון האיש (עליו יש לה טענות ונידון בפני בית המשפט) ישאר בנאמנות אצל עורך דינה עד להחלטת בית המשפט בענין. האיש הסכים והאשה סירבה. היא מעוניינת שהכסף יוחלט לטובתה בלא דין ומשפט. כמו כן, הוצע לה לסדר גט מיידית ויקבעו עובר לסידור הגט שני דיונים תכופים וקרובים לצורך סיום ההכרעה בענין הכתובה. גם להצעה זו סירבה האשה. היא מעוניינת בדמי הכתובה גם בלא הכרעה שיפוטית שאכן הכתובה מגיעה לה (והרי הצדדים חלוקים בענין).

נציין עוד, כי גם כב' נשיא בית הדין הרבני הגדול שליט"א, השקיע במהלך השימוע, את מיטב כישוריו הנפלאים במסירות רבה על מנת להביא את האשה המשיבה להסכמה. אך ללא הועיל.

אם האשה היתה מסכימה לאחת מן ההצעות, מזמן כבר ההכרעה בכל הדברים היתה מסתיימת. בכל אופן, בית הדין השקיע זמן רב ושעות רבות להבהיר את הענין באר היטב, כאמור, גם הצעות פשרה הוצעו והיה בהן כדי להפיש דעתה של המשיבה בכך שזכויותיה לא יפגעו. אך הרושם שהתקבל, כי האשה מתעקשת ללא הצדקה, בצורה לא צודקת ושלא בתום לב. המשיבה מודעת לגילו המתקדם של המבקש, ומנסה "לסחוב" את הדיונים כדי לגרום למבקש ל"הישבר" ולהסכים לתכתיביה, בלא דין ומשפט."

בית הדין בהחלטתו זו התייחס גם לטענות ב"כ האשה לפיהן על בית הדין להימנע מהרחבת והחרפת הסנקציות נגד האשה בטענות דלהלן:

האחת, כי אין האשה "סרבנית גט", כי מוכנה לקבל גט – אם יענו כל דרישותיה.

השנית, כי לא חלף מספיק זמן מעת שנכנסו לתוקף ההגבלות הקודמות.

והשלישית, אין להטיל על אשה סנקציות חמורות המיועדות רק לבעל מעגן.

בית הדין בחן טענות אלו ודחאן אחת לאחת. ונעתיק מה שכתבנו שם:

"האם האשה נחשבת ל"סרבנית גט" ול"מעגנת"

המשיבה טוענת (בטענה הראשונה), כי אין להחשיבה כמעגנת היות ומוכנה להתגרש בסיום הדיונים על הכתובה (בבית הדין הרבני) ודיוני הרכוש (בבית המשפט) או באם יינתנו לה הכתובה ושאר תביעותיה הרכושיות, ללא דין.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ברור שאין לקבל טענה זו בשום פנים ואופן, מכל זווית בה נבחן את הטענה ואת השלכותיה.

ראשית הדבר כבר הוכרע בפסק דין מיום 24.02.2019 בו נקבע, כי פני הצדדים לגירושין, ושהם חייבים להתגרש, ויפה שעה אחת קודם, ושאלה יש לכפותם על כך. כמו כן נקבע, כי אין האשה יכולה לעכב עד לסיום הדיון בכתובה. בענין זה הוגשו ערעורים לבית הדין הגדול, ולבג"ץ, שני הערעורים נדחו. לפיכך, פסק דין זה הינו חלוט ומוטל על בית הדין לאכוף את ביצועו. ונבהיר מעט.

ברור שאין לקשור בין סוגית הגירושין בה נקבע כי על הצדדים להתגרש לאלתר, לבין הסוגיות האחרות (כתובה ורכוש). שכן תביעות הרכוש והכתובה יכולות להימשך על פני זמן רב, כטבעם של דיונים (עם האופציה לערעורים). האם יש צדק כל שהוא לכרוך את ההחלטות בעניינים אלו ולעכב עד אז את מתן הגט שחויבו בו הצדדים כבר עתה?

יצוין עוד, כי אין גם שום סיבה עקיפה לקשור בין הדברים, שכן, לא אמור להיגרע דבר מזכויותיהם של הצדדים עקב סידור הגט וכל הזכויות שיש לצדדים קיימות גם אחר הגט. בית הדין כבר הבהיר ענין זה למשיבה באר היטב בהחלטותיו, ובדיונים הרבים פעמים רבות, כי אדרבא, שני הצדדים מרוויחים מסידור הגט, שיכולים לפתוח לעצמם דף חדש.

יש גם לקחת בחשבון, את הנזק החמור שעלול להיגרם לאיש מעיכוב הגירושין. שכן האיש נמצא באמצע שנות השלושים לחייו, וברצונו למצוא לו את האשה המתאימה לו ולהקים איתה משפחה, ואין מחיר לכל יום שחולף, ואין שווי לנזק שנגרם לאיש מחמת העיכוב. (כאמור, האמת היא, שגם למשיבה נגרם נזק רב כי מי יערוך את הזמן שחולף לו סתם. אך המשיבה מוכנה להינזק בשיהוי הזמן כדי להינקם מן האיש ולנסות להוציא מן האיש דברים שלא כדין ולא במשפט. בבחינת "תמות נפשי עם פלישתים").

במקרה שלפנינו ברור כי הצדדים לא ישובו לשלום בית ותביעת האשה לשלום בית אינה כנה. עיכוב הגט מצד האשה נועד לנקום ולהעניש את הבעל ולגרום לו להתפשר ולוותר ולתת גם דברים שאינו מחוייב בהם על פי הדין. האם יש לבית הדין לאפשר זאת?!

קביעה זו מצאה ביטוי גם בהחלטת בית המשפט העליון [בג"ץ 6617/18 פלונית נ' בית הדין הרבני הגדול בפסק דין מיום ד' בכסלו התשע"ט (12.11.2018)], בנוגע להטלת צווי הגבלה נגד סרבנית גט לפי חוק בתי דין רבניים (קיום פסקי דין של גירושין) –

"צווי ההגבלה ניתנו על ידי בית הדין האזורי מכוח הסמכות הנתונה לו לפי חוק קיום פסקי דין, והצווים אושרו כדין בידי נשיא בית הדין הגדול... אמנם לדברי העותרת היא כלל אינה סרבנית גט, שכן היא מוכנה להתגרש – גם אם בכפוף לתנאיה ביחס לענייני הרכוש; ואולם בנסיבות המקרה ובשלב שבו אנו מצויים נראה כי התניית הגט בדרישות כלכליות היא סרבנות גט לשמה".

כמו כן, כבר קבעה כב' נשיאת בית המשפט העליון השופטת אסתר חיות בבש"פ 701/18 לגבי סרבנית גט כדלהלן:

"סעיף 7א(א) לחוק כפיית ציות [...] קובע כי "לבית דין, כשהוא דן בענין שבשיפוטו, יהיו כל הסמכויות על פי סעיפים 6 ו-7 לפקודת בזיון בית המשפט, בשינויים המחוייבים". סעיף 6(1) לפקודה קובע כי לבית המשפט מסורה סמכות לכוף אדם בקנס או במאסר לציית לכל צו שניתן

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

על ידם, המצווה לעשות מעשה או אוסר עליו. אין ממש בטענת המשיבה כי נוכח הוראה זו אין בית הדין מוסמך להטיל עליה קנס אם החליט שלא להורות על מאסרה... על פי תכלית הסעיף אשר נועד ליתן בידי הערכאות השיפוטיות אמצעים לאכיפת החלטותיהן מתוך גמישות בהטלת אמצעים אלה ובאופן ההולם כל מקרה ומקרה (ראו ע"פ 2595/13 תפ"ד נ' אר"א, פסקה 24 (29.9.2014))¹.

לאור האמור ברור גם **בנסיבות המקרה שלפנינו**, שאין שום הצדקה להתלות ולהתנות את מתן הגט בדיון הרכושי והכתובה, כי דיונים אלו עלולים להימשך זמן רב. קישור בין הדברים ועיכוב הגט מחמת כן, גורם נזק רב לשני הצדדים ובמיוחד לאיש הנמצא במבחר ימיו ומבקש להקים בית בישראל, ובמיוחד, כשלא יגרם נזק כל שהוא מכך שיתגרשו לאלתר.

יודגש, כי העיגון במקרה שלפנינו, אף חמור מעיגון בתביעת גירושין רגילה וסטנדרטית בה הצדדים חיו יחד תקופה משמעותית ואף בנו בית והקימו משפחה ואחר כך אירע שבר בחיי הנישואין המצריך גירושין. במקרה דנן, נישואי הצדדים כשלו **מעיקרון**, ולא היתה אפילו התחלה של חיי משפחה. אין כאן צורך להפריד בין "בני זוג", כי הצדדים מעולם לא היו קשורים זה בזה באופן מהותי כבני זוג למעשה. כאמור למעלה, הצדדים פרודים לאחר 3 ימים רוויי מחלוקות ומריבות, כולל ליל הכלולות.

לאור האמור, טענה זו נדחית.

האם ניתן חוקית להחיל את הסנקציות על האשה כבר עתה

אך לפנינו הטענות הנוספות של המשיבה, שלא חלף זמן רב מאז חלו הסנקציות שניתנו, ולכן אין לתת את הצווים הנוספים. וגם טענתה, שאין להטיל את הסנקציות המבוקשות על אשה.

הנה, לענין "צו הגבלה בדרך של מאסר כפיה" החוק [בסעיף 1(א) לחוק בתי דין רבניים (קיום פסקי דין של גירושין), התשנ"ה-1995] מסמיך את בית הדין להטיל צווי הגבלה על האיש המסרב לתת גט למרות החלטת בית הדין שיתן גט לאשתו, **ובכללם - גם מאסר**. המחוקק לא קצב משך זמן סרבנות מינימאלי אשר רק ממנו והלאה מוסמך בית הדין להטיל את המאסר.

בסעיף 1(ג) הסמיך את בית הדין להטיל צווי הגבלה גם על אשה, בזה הלשון:

"קבע בית הדין בפסק דין, שהאשה תקבל גט מבעלה, והאשה לא קיימה את פסק הדין, רשאי בית הדין באישור נשיא בית הדין הרבני הגדול ובמטרה להביא לקיום פסק הדין, ליתן נגדה צו הגבלה".

מפורש, שאין קצבה של זמן בו צריך לשהות בית הדין עד מתן החלטה לכפית ציות ע"י מאסר או שאר צווי ההגבלה.

כמו כן, החוק לא הבדיל בין איש ואשה אלא בהבדל אחד, שבאשה החלטת בית הדין זקוקה לאישור נשיא בית הדין הרבני הגדול.

¹ שם אמנם החליטה כב' הנשיאה להפחית את הקנס מחמת היותו בלתי מידתי בנסיבות המקרה, בשים לב לנסיבותיה האישיות של המשיבה שהיא בעלת נכות בשיעור של 73%, המתקיימת מקצבת נכות בסכום של כ- 2,700 ש"ח, וסובלת ממחלות שונות. ולא שייך במקרה דנן.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

כמו כן, סעיף 7א לחוק בתי דין דתיים (כפיית ציות ודרכי דיון), התשט"ז-1956, המגדיר את סמכויות בית הדין לפי פקודת בזיון בית המשפט להטיל קנס או מאסר, לא חילק בין איש לאשה, ולא קצב זמן לדבר.

הטיבה להגדיר זאת כב' הנשיאה נאור (בכג"ץ 6617/18 שהובא למעלה):

"יבואר כי חוק קיום פסקי דין מעניק לבתי הדין כלים משמעותיים שנועדו להילחם בתופעה השלילית של סרבנות גט, ומטבע הדברים הטלת הסנקציות הקבועות בחוק עלולה להסב פגיעה מסוימת ולעיתים קשה לסרבן או לסרבנית הגט. עם זאת, מן העבר השני עומדת זכותם של בן או בת הזוג העגונים, להשתחרר מקשר נישואין מלאכותי הנכפה עליהם, וכי חירותם תוחזר להם. החוק מעניק לבית הדין שיקול דעת בהטלת הצווים, כשלנגד עיניו זכויותיהם של שני הצדדים גם יחד וכן המטרה של מניעת התופעה הפסולה של עגינות..."

הרי שאין חילוק בין איש מעגן או אשה מעגנת, ואין קצבת זמן למשך עיגון בפועל של הצד השני, והחוק מעניק לבית הדין שיקול דעת לקבוע אם הגיע העת ואם נצרך להטיל את הצווים לכפיית קיום פסק הדין לגירושין."

באותה החלטה שקל בית הדין היטב האם ראוי כבר עתה להטיל את הסנקציות המבוקשות, כדלהלן:

"הרי שמבחינה הלכתית וחוקית רשאי בית הדין להטיל את הסנקציות המבוקשות. המחוקק לא קבע זמן להגבלת סמכות זו, והדבר תלוי בהתאם לשיקול דעת בית הדין.

ומעתה השאלה במקרה שלפנינו, האם ראוי ונצרך להטיל את המבוקש כבר עתה.

הנה, ב"כ האשה טוען כי באותם מקרים בהם מוטלים הגבלות על אשה, הטלת צווים נוספים ו/או החמרת הקיימים, ניתנים תוך מתן לאשה פרק זמן ארוך ביותר, במהלכם נעשים ניסיונות רבים של גישור ואחרים, במטרה למצות את אפקטיביות צווי ההגבלה שכבר ניתנו ולהביא את הצדדים להתגרש בהסכמה. כך לדוגמא, רק לפני שנה וחצי באוקטובר 2018 לראשונה הופעלו בבתי הדין הרבניים בארץ (בד"ר חיפה) צווי הגבלה שניתנו על ידי בתי הדין כנגד האשה וכל זאת לאחר 8 שנים בהם עיגנה את בעלה ולאחר הגשת 285 בקשות באותו תיק שרובם ככולם, בקשות של הבעל להתגרש וסירובה של האשה (מתוך פרסום בתי הדין הרבניים 3.10.2018).

ראשית נבהיר, כי בוודאי אין מקום שטענה זו תיטען ע"י האשה או על ידי בא כחה! אין לאשה זכות בחוק להתעכב מביצוע החלטות שיפוטיות – אף לא ביום אחד. על כל אדם, איש או אשה לבצע מיידית החלטה שניתנה ע"י ערכאה שיפוטית מוסמכת.

זאת ועוד, צודק ב"כ האיש שהשיב על טענה זו בתרעומת רבה, "האם לא די בעיגון של שלש ורבע שנים לאחר נישואין של 3 ימים בלבד?!". יצויין, כי גם בתיק זה הוגשו עשרות בקשות וניתנו כ 200 החלטות. הצדדים פרודים מתחילת נישואיהן יותר מ 3 שנים. האם לא די בכך?!

אמנם, ברור כי בית הדין אינו ממהר להטיל את הצווים החמורים אלא עד שברור לו שהצווים הקודמים (הקלים יחסית) לא השיגו את יעדן, זאת מפני שכל צו מעין זה הינו פגיעה קשה בחירותו של האדם עליו מוטל צו זה, בין אם הוא איש בין אם הוא אשה, ובוודאי יש לצמצם את הפגיעה בחרות הפרט עד כמה

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

שניתן, ורק כאשר יתברר כי הצווים הראשונים וניסיונות הפישור לא השיגו - וכפי הנראה גם לא ישיגו - את מטרתן, רק אז, יטיל בית הדין את הסנקציות החמורות יותר.

כמו כן, בוודאי אחד הכלים לבחון את אפקטיביות הצווים שניתנו הוא משך הזמן שעבר. אך לא רק על ידי כך. וכאשר ברור לבית הדין, כי כפי הנראה לא יספיק בצווים אלו, עליו החובה להידרש ולהטיל גם את הצווים החריפים. והדבר תלוי לפי ראות עיני בית הדין לנוכח העובדות וטענות הצדדים ולנוכח היכרות בית הדין היטב את המקרה ואת הצדדים. לא בחינם לא קבע המחוקק זמן קצוב לכך, למעלה או למטה, כיון שהדבר מסור לדיינים לפי ראות עיניהם את המציאות, דאין לדיין אלא מה שענינו רואות, ואין מקרה אחד דומה למשנהו.

ובמקרה דנן, הרי החלטת בית הדין על חיוב הגט ניתנה כבר בתאריך 24.2.2019 והחלטה על מתן הסנקציות בכפוף לאישור נשיא בית הדין הרבני ניתנה בתאריך 26.3.2020. זמן רב חלף לו, מספיק זמן ל"עיקול" עניין הסנקציות, אך כפי העולה מתגובתה של האשה, החוזרת ומחזרת את טענותיה שנדחו פעם אחר פעם בערכאות השונות, ואנו רואים שאין שום תזווה בעמדתה העיקשת לעכב את הגירושיין עד שרצונה יתמלא במלואו. מתגובותיה של האשה עולה, כי האשה אינה מתכוונת לקיים את החלטות בתי הדין והמשפט. מבחינתה, החלטות בית הדין אינן אלא "המלצות". והמלצות אלו נפלו על אזנים שאינן קשובות. על בית הדין להטיל את הצווים החמורים כדי למנוע את עיגון הצד השני, וכלשון פסק הדין "טוב יום אחד קודם".

זאת ועוד נוסף ונטען נגד טענה מקוממת זו של האשה. האיש/המבקש הינו היום רק בן כ 37 שנים, לפי שיטתו של ב"כ האשה (שצריך להמתין 8 שנים), יש לו ולנו להמתין עד שיהיה בן 45 שנים, כדי שתהיה לו הזכות להקים בית בישראל ולהקים משפחה וילדים? ! האם יש צורך להשיב על טענה מעין זו? ! האשה מגישה בקשה חסרת תוכן ונימוק, ומנסה להשתמש בפרקטיקה של הליכי הצדק כדי לנהוג שלא בצדק ולעגן את הבעל שלא כדין, יותר משלש שנים! "

למרות האמור, החליט בית הדין באותו שלב להתעכב עם מתן צו מאסר נגד האשה, וגם את שאר הסנקציות והקנסות הטיל בצורה מדורגת, אולי ושמא תרצה האשה לקבל את הגט, ולשחרר את עצמה ואת הבעל מכבלי העיגון. כמו שנכתב בהחלטה:

"אך בית הדין שקל את הדברים היטב, ולאחר שיקול הדעת מחליט בית הדין להמתין עם הסנקציות החמורות עוד פרק זמן, כדי לאפשר למשיבה לבצע את החלטת בית הדין גם בלי סנקציות אלו. יתכן ושמא תראה המשיבה את הכיוון אליו נוטה הרוח ותפטור אותנו מן הצורך להטיל עליה סנקציות חריפות אלו.

לפיכך, בשלב זה לא יטיל בית הדין עונש מאסר על האשה. כמו כן, לא יטיל בית הדין - בשלב זה - על האשה קנסות בשיעור גבוה, וזאת למרות שמן הראוי היה לעשות כן כדי להמחיש לאשה את חומרת התנהלותה. כמו כן, יתן בית הדין לאשה פרק זמן נוסף לחשיבה טרם יותר איסור הפרסום, וכפי שיבואר להלן.

לאור האמור, מחליט בית הדין להטיל - בשלב זה - על המשיבה קנס נמוך, מינורי וסמלי יחסית, כדי להבהיר ולהמחיש את הכיוון אליו היא צועדת, ואליו היא מובילה בהתנהלותה את החלטות בית הדין. בסכום שתיקנס האשה ירמוז בית הדין לאישה גם את חומרת ה"עיגון", ואת זאת שהיא גורמת לה

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ולמבקש הפסד "חיים" ואולי ושמה יהיה די לחכימא – ברמיזא, והסכום יעלה בצורה מדורגת עם הימשך זמן העיגון.

...לפיכך, סבור בית הדין כי יש להתחיל עם קנס יומי מינורי בסך 100 ש"ח לכל יום, למרות שברור שסכום זה אינו משקף את עוצמת העגינות ואת הנדרש במקרה זה על כל נסיבותיו, וזאת מתוך רצון – לנסות נסיון אחרון – להביא את הדבר לסיום תוך הסכמה ללא צורך לפגוע במשיבה פגיעה משמעותית יותר, כנדרש ע"פ החוק וההלכה. סכום זה יעלה בצורה מדורגת כל 20 יום, כאשר לאחר 20 יום יעלה הסכום היומי ל 150 ש"ח לכל יום. ולאחר 20 יום נוספים יעלה הסכום ל 200 ש"ח לכל יום.

אם חלילה וחס, צעדים אלו לא יעזרו, והמשיבה לא תביע את הסכמתה לקבל את גטה, יתקיים דיון בפני בית הדין, לדון על החרפת הסנקציות ואף על הטלת מאסר.

יצויין, כי עקב חיוב הקנסות העביר ביה"ד את החלטתו זו לאישורה של כב' נשיאת ביהמ"ש העליון כנדרש בחוק, אשר אישרה בהחלטתה את חיוב הקנסות היומי.

ביום ד' באלול תש"פ (24.8.20) וביום י"ב באלול תש"פ (1.9.20) קיים ביה"ד דיונים ארוכים בתביעת האישי להחרפת הסנקציות הכלכליות, והטלת מאסר על האשה, עד לסידור הגט.

אולם ביה"ד בחר בסבלנות יוצאת מגדר הרגיל להשהות החרפה נוספת בסנקציות, ולתת שהות למיזוי של הסנקציות הקיימות, תוך תקווה כי הכבדת העול הכלכלי על האשה, ההולך ומצטבר לסכומים משמעותיים מאד, ייתן אותותיו ויחלחל להכרתה של האשה להיעתר להחלטות השיפוטיות. אך האישה המלאה בתאוות נקם, מאבדת בעקשנותה לא רק את חיי האישי המוחזק על ידה בעל כורחו בשלשלאות של ברזל לקשר נישואין לאשה שמעולם לא חי עימה ובוודאי לא החל לחלוק עימה את חייו, אלא גם את ימי נעוריה שלה מאבדת האישה בבדידות ובמלחמות חרמה, וגוזרת על עצמה עתיד כלכלי עכור, אשר קרוב לוודאי יגרור אחריו אף מרירות העלולה ללוות אותה לשארית חייה.

אך לצערנו הרב למרות חלוף הזמן הרב והצטברות הקנסות היומיות עד עתה האשה עומדת במריה ואינה שועה למצפון המוסרי הבסיסי לשחרר את האישי מכבלי עגינותו, עת היא הופכת את חרם רבינו גרשום, אשר נועד להגן על נשים מפני פריצים, והשווה את האשה לאיש לכל דבריהם (כהגדרת הרא"ש בתשובה) המצריך את הסכמת האשה לסידור הגט, לחרב פיפיות בו היא מייסרת ומעגנת את האישי זמן כה רב, וכל זאת ללא שום סיבה או הצדקה, אלא מתוך תאוותה לנקמה ולסחוט זכויות כספיות שיתכן ואינן מגיעות לה בדין.

בית הדין מבהיר, כי הוא לא ייתן את ידו להתנהגות נלוזה זו, עת מי מבני הזוג מנסה לנצל את ההלכה המזיקה את הסכמת הצדדים לסידור גט, לעשיית עוול ולמניעת חרותו של בן/בת הזוג, תוך הפיכת ברית הנישואין לחומות בצורות הכולאות בתוכן בני זוג, אשר לא נותר מאומה מנישואיהן פרט לרוע לב ולקשיות עורף, תוך רמיסת כל עקרונות הצדק ורמיסת החלטות בית הדין הרבות אשר קבעו במפורש כי הקיץ הקץ על נישואין אלו. בית הדין הבהיר, חזור והבהר, כי הגט אינו כלי למיקוח ולסחיטה, לא ביד האישי ולא ביד האשה.

מאז הוגשו נגד אם האשה להפעלת הליכי בזיון בית המשפט כנגדה בגין הסיוע והתמיכה שנתנת לכאורה לבתה המעגנת והתקיים דיון מקיף בענין.

כמו כן, הוגשה תביעה נזיקית של האישי נגד האשה, בגין הנזק הרב שנגרם לו מהתמשכות ההליכים וסרבנות הגט. גם בתביעה זו התקיים דיון יסודי.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בנוסף, בית הדין השקיע שעות רבות בנסיון להביא את האשה להסכמה לסידור גט תוך שמירה על זכויותיה (מבלי להיענות לסחטנות). יצוין הדין שהתקיים ביום י"ב באלול תש"פ (1.9.20) שנפרש על פני שעות רבות, והסתיים בסביבות השעה 19:00, אך ללא הצלחה.

ולאחר סקירת כל הרקע הרלוונטי לענייננו עלינו להכריע בשאלה אשר לפנינו.

האם יש להטיל על האשה צו מאסר

כאמור, לפנינו בקשת האיש להרחיב את הסנקציות שניתנו כבר, ולהטיל על האשה עונש מאסר. ואכן, מוסכם כי במסגרת סמכותו של בית הדין לקיום פסקי דין של גירושין, יכול בית הדין להורות על מאסר – כפי הוראות סעיף 3(א) לחוק בתי דין רבניים (קיום פסקי דין של גירושין), התשנ"ה-1995.

בנוסף, ברור כי סעיף 6 לפקודת בזיון בית משפט אינו קובע זמן מינימאלי למשך אי-הציות להחלטה השיפוטית אשר רק ממנו ניתן להטיל את הסנקציות הקבועות בחוק, ודי בכך שהאדם נמנע מ"לציית לכל צו שניתן על ידם". כמו כן, כך גם חוק בתי דין רבניים (קיום פסקי דין של גירושין), לא הגביל את מועד החלת הצו למאסר ואינו תולה אותו באורך זמן הסרבנות.

מאסר זה מוסמך להטיל למשך עד לחמש שנים עם אפשרות להאריכו בחמש שנים נוספות (ויועזר כי במסגרת בש"פ 4072/12 פלוני נ' בית הדין הרבני הגדול (2013), אפשר בית המשפט להמשיך מאסר זה ללא הגבלת זמן, עד למתן הגט, מכוח סעיף 7א(ב) לחוק בתי דין דתיים (כפיית ציות ודרכי דיון), התשט"ז-1956).

אך לצד זאת, כבר נקבע בפסיקה, כי "אין מדובר בסנקציה בלתי מוגבלת והיא נגזרת ממידת ההכבדה הדרושה כדי להשיג את המטרה של ציות לצו הרלוונטי" (ע"פ 6658/05 פרידמן נ' קבוצת לב אופיר בע"מ, פסקה 9 (8.6.2006); בש"פ 4266/18 פלוני נ' פלוני, פסקה 6 (31.5.2018)).

כדי למנוע מקרים חריגים של עגינות, הפקיד החוק בידי בית הדין כלים משמעותיים להילחם בתופעה החמורה של עגינות וסרבנות גט. החוק הסמיך את בית הדין להטיל סנקציות משמעותיות נגד הסרבן או הסרבנית כולל צו למאסר.

ברור ופשוט כי סנקציה כבדה כמו מאסר, לא תינתן אלא באופן שבית הדין משוכנע שכלו כל הקיצין ואין שום סיכוי לפתרון העניין ואין דרך אחרת מלבד המאסר. הדבר נתון לשיקול דעתו של בית הדין, לבחון היטב את המקרה, לשקול במאזני צדק את הנתונים שלפניו ולהכריע אם בשלה השעה המצדיקה מתן צו למאסר.

על כן, כאמור, על בית הדין לבחון היטב את נתוני המקרה שלפניו. ועל פי הנתונים המיוחדים לתת הכרעתו, בהתחשב בין היתר בחומרת ההפרה ומשכה, בסיכוי שהמפר יתרצה לבצע את חיובו בלא הטלת המאסר, במצבו של הצד השני ובנזק שנגרם לו, ועוד שיקולים הרלוונטיים לעניין (ראו לאחרונה: ע"פ 491/20 אילון נ' י.א מרכז מזון כפר תבור בע"מ (28.1.2020). הדבר קבל ביטוי גם בהחלטת בג"ץ מיום ד' בכסלו תשע"ט (12.11.2018) (בג"ץ 6617/18 פלוני נ' בית הדין הרבני הגדול), כפי שהובא לעיל:

"צווי ההגבלה ניתנו על ידי בית הדין האזורי מכוח הסמכות הנתונה לו לפי חוק קיום פסקי דין, והצווים אושרו כדין בידי נשיא בית הדין הגדול. יבואר כי חוק קיום פסקי דין מעניק לבתי הדין כלים משמעותיים שנועדו להילחם בתופעה השלילית של סרבנות גט, ומטבע הדברים הטלת הסנקציות הקבועות בחוק עלולה להסב פגיעה מסוימת ולעיתים קשה לסרבן או לסרבנית הגט.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

עם זאת, מן העבר השני עומדת זכותם של בן או בת הזוג העגונים, להשתחרר מקשר נישואין מלאכותי הנכפה עליהם, וכי חירותם תוחזר להם. החוק מעניק לבית הדין שיקול דעת בהטלת הצווים, כשלנגד עיניו זכויותיהם של שני הצדדים גם יחד וכן המטרה של מניעת התופעה הפסולה של עגינות.

מעשה, עלינו מוטלת החובה לשיקול במאזני צדק האם הגיע העת להטיל צו מאסר נגד האשה לאור הנתונים הרלוונטיים למקרה דנן.

טרם נביא את טענות הצדדים בנקודה זו, נציין כי כבר בהחלטתנו מיום י"ט באייר תש"פ (13.5.20) החליט בית הדין כי למרות שהסמכות החוקית נתונה לבית הדין להטיל צו מאסר, ימתין בית הדין עם מתן ההחלטה כי אולי ושמא תתרצה האשה לקבל את הגט בלא צו זה. כדלקמן:

"לאור האמור, לכאורה, אין להשהות את מתן הסנקציות המבוקשות כבר עתה. אך בית הדין שקל את הדברים היטב, ולאחר שיקול הדעת, מחליט בית הדין להמתין עם הסנקציות החמורות עוד פרק זמן, כדי לאפשר למשיבה לבצע את החלטת בית הדין גם בלי סנקציות אלו. יתכן ושמא תראה המשיבה את הכיוון אליו נוטה הרוח ותפטור אותנו מן הצורך להטיל עליה סנקציות חריפות אלו. לפיכך, בשלב זה לא יטיל בית הדין עונש מאסר על האשה."

כבר אז קבע בית הדין:

"לאור האמור, לא נראה כי יש צדק במשיכת הליך הכפייה על פני זמן רב. אלא על בית הדין לקבוע סד של זמנים צפופים, על מנת לסיים את הענין בהקדם האפשרי... אם חלילה וחס, צעדים אלו לא יעזרו, והמשיבה לא תביע את הסכמתה לקבל את גיטה, יתקיים דיון בפני בית הדין, לדון על החרפת הסנקציות ואף על הטלת מאסר."

ועתה עלינו לבדוק, האם הצעדים שנקט בית הדין עזרו? האם הם קירבו את האשה למטרה הרצויה? האם ההמתנה הביאה את האשה לתובנות הנכונות? האם יש טעם בהמתנה נוספת שאולי תפטור אותנו מן הצורך בהטלת הצו החמור, צו המאסר?

לצערנו, אנו נאלצים לקבוע כי התשובה הברורה לשאלות אלו היא – לא!

עובדה ברורה היא, כי הסנקציות לא הועילו. כמו כן, שיהוי הזמן לא גרם לאשה לערוך חשבון נפש ולהתרכך ולהסכים להתגרש. אלא אדרבא, נראה שככל שחולף הזמן האשה מתחפרת בטענותיה ובעקשנותה הבלתי מוסברת.

ב"כ האיש טען לפנינו (מפרוטוקול הדיון שהתקיים ביום ז' בטבת תשפ"א, 22.12.20) שהאשה פתחה קבוצה בפייסבוק להילחם נגד הבעל שמוצג שם כסחטן וכפושע ויוצרת מצג שווא כאילו היא המעוגנת ו/או הנסחטת. כמו כן האשה מרימה בחשבון זה את נס הדגל של המלחמה נגד ה"פשעים" שעושים בתי הדין הרבניים "בחסות החוק" – בטענות שקר וכזב. וכמו שמופיע בפרוטוקול:

ב"כ הבעל: אני רוצה לומר שבעצם האשה עלתה מדרגה מבחינת התנהלותה כנגד ביה"ד וגם כנגד הבעל, כאשר בשתי קבוצות פייסבוק שקיימות שאחת מהם פתוחה לציבור, שמה פורסמו תמונות של בני משפחתו, זה מגיע לרדיפה וללשון הרע כנגד כל המשפחה שהם בכלל לא צד בעניין.

ב"כ הבעל: לגוף התביעה, בחודש פברואר אנחנו מגיעים לשנתיים ימים מאז שביה"ד נתן פס"ד לחיוב גט, לא אלאה את ביה"ד ולא אחזור על כל ההליכים שהתקיימו, ביה"ד מודע לכך והדבר מפורט בהחלטות השונות שביה"ד נתן

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ושם כתב את כל ההשתלשלות של ההליכים ואת הערכאות המשפטיות שדנו בפסק הדין, אנחנו נמצאים באותה נקודת מוצא, האשה סרבנית גט, זה הלשון הכי פשוטה והכי מפורשת שאפשר לומר, וכמעט שנתיים חלפו, וזה לא שהאשה עוברת הליך של חשבון נפש ושל בדיקה, להיפך היא מנהלת קמפיין נגד ביה"ד ונגד אב ביה"ד, מאבק ישיר ומביש שפוגע בביה"ד וביסודות המשפט, וכ"ז על כלום, ביה"ד אמר לאשה וביקש ממנה לסיים את עניין הגט ותיכף ומיד יהיה דיון בעניין הכתובה, ומאז עברו שנתיים ויכולנו כבר לסיים את עניין הכתובה, הרי ממילא ההליכים הרכושים מתנהלים בביהמ"ש, אז מה שיש בפנינו זה רק תביעת גירושין וכתובה וזה יכול היה להסתיים זה מכבר, כל טענת האשה שהבעל מנסה לגזול אותה זה מתברר שם ואנחנו כבר בשלב הסיכומים."

להוכיח את דבריו, הציג האיש לפנינו מסמכים רבים מתוך החשבון בפייסבוק, חשבון המנוהל על ידי האשה. המסמכים שהציג מאשרים ומורים כדבריו. גם האשה לא הכחישה את העובדות דלעיל (לאור האמור נעתר בית הדין לבקשת הבעל והוציא צו האוסר על האשה לפרסם נגד הבעל או משפחתו).

תמונת המציאות העולה מהתנהלות זו של האשה היא, שהאשה לא נמצאת בהליך "שיקול דעת" ו/או "חשבון נפש" ו/או "חישוב מסלול מחדש". ומזה ניתן ללמוד, כי ההמתנה לא קרבה אותנו למטרה אלא אף הרחיקה אותנו ממנה, ולהסיק, כי אין טעם להמתין עוד.

לתובנה זו יש להגיע גם מן העובדה כי בעת האחרונה החלה האשה בארגון הפגנות בלתי חוקיות מתחת לביתו של ראש ההרכב כב' אב בית הדין הרב אשכנזי שליט"א (והוגשה על כך תלונה למשטרת ישראל על ידי מחלקת הבטחון של הנהלת בתי הדין). אך היא לא יודעת, כי בית הדין לא יעוות את הדין ולא יפסוק בשום פנים לפי רעשי רקע או צלצולי רחוב, לא על פי צלצולי שמע ולא על פי צלצולי תרועה. ההחלטות ופסקי הדין יינתנו, אך ורק לפי הדין, הצדק והיושר, וכפי העובדות והנתונים שיתבררו לפני בית הדין - בין לטוב בין למוטב, שכן "המשפט לאלוקים הוא", ואין לדיין אלא אימת הדין. במסגרת זו בית הדין מוסיף ומבהיר גם את המובן מאליו, כי על אף ההפגנות הפוגעניות והבלתי חוקיות שעורכת האישה מול ביתו של אב בית הדין, בית הדין מודיע כי הדבר לא יסיט אותו משורת הדין, ולא יביאו חלילה לדון לרעת האישה ולא ליטות חלילה לטובת האישה, אלא ידון רק על פי הדין כפי שהוא, וישפוט משפט צדק לאמיתו, כפי שנאמר "אי זהו צדק המשפט, זו השווייט שני בעלי דינין בכל דבר" (רמב"ם, הלכות סנהדרין, פרק כא, א).

אך ברור כי גם מעובדה זו ניתן להסיק כי האשה לצערנו לא ניצלה את הזמן שניתן לה לארכה ולמחשבה כדי לבחור בדרך הנכונה, אלא היא בוחרת בדרכים אחרות, להתחפר בעיקשותה.

התמונה העולה מכל האמור, כי לא רק שהאשה לא "התרככה" עם התמשכות הזמן, אלא אדרבא, התחזקה בעקשנותה שלא לקבל את הגט. האשה מנסה להפוך את מאבקה נגד הבעל למאבק ציבורי נגד כלל בתי הדין.

כאמור, בית הדין מיצה את כל הסנקציות האפשריות מלבד מאסר. האשה כבר מנועה על פי צווי בית הדין מלקבל, להחזיק או לחדש רשיון נהיגה. כמו כן, הוצאו נגד האשה צו עיכוב יציאה מן הארץ, צו מניעה על האשה מלקבל דרכון ישראלי או תעודת מעבר, צו לפיו מנועה האשה לתקופה של 5 שנים לפתוח או להחזיק חשבון בנק או למשוך שיקים מחשבון בנק, צו המונע מהאשה להתמנות להיבחר או לשמש במשרה עפ"י דין או במשרה בגוף מבוקר וכן צו המונע את האשה לעסוק במקצוע שהעיסוק בו מוסדר על פי דין או להפעיל עסק הטעון רישוי או היתר על פי דין.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בנוסף, הוטלו על האשה קנסות וחייבים כספיים המגיעים עד עתה לכ-61,000 ש"ח. כמו כן, הותר פרסום פסקי הדין ותוכנם.

נגד האשה אף מונחת תביעת הנזיקין שהגיש האיש בגין סרבנותה של האשה להתגרש על סך של כ-400,000 ש"ח, תביעה שנמצאת באמצע הברור המשפטי. אך כל זאת אינו פועל את הפעולה הנדרשת – סידור גט.

בית הדין בדק את פשר החידה, איך יתכן שהאשה לא מתרצה להתגרש נוכח כל הסנקציות שהוטלו נגדה ועומדת בעיקשות כאומרת "תמות נפשי עם פלישתים". מה הסיבה לכך? הלוא הדבר אומר "דרשני".

שאלה זו נשאלה גם אם האשה בדיון שהתקיים ביום י"ב באלול תש"פ (1.9.20) והשיבה (בשורה 329): "היא עקשנית". ואכן, מידה זו בלטה בהתנהלות האשה בפנינו במהלך הדיונים מספר פעמים. (לדוגמא: האשה סירבה להמציא את תלושי השכר במקום עבודתה, למרות החלטות חוזרות ונשנות של בית הדין, וגם למרות חיובי קנסות שהוטלו עליה בגין כפית ציות ובזיון בית הדין. או בדיון שהתקיים בתאריך י"ג בטבת תשפ"א (28.12.20) סירבה האשה בעקשות לא מובנת לשוב לאולם הדיונים). אם האשה ציינה (בדיון הנ"ל מיום 1.9.20) כי האשה מסרבת ומתעקשת שלא לקבל גט, חרף הפצרות כל בני משפחתה.

אך תשובה זו אינה מספקת דיה. כי גם אנשים בעלי אופי עקשן במיוחד לא רוצים לגרום נזק בלתי הפיך לצד שני, ובמיוחד שגם היא ניזוקה שלא יכולה להקים בית ומשפחה.

אך התשובה האמתית לכך שהסנקציות והקנסות לא פועלות את פעולתן, נעוצה בעובדה שאין לאשה כל כסף בבנק או כל נכס על שמה. לטענת האיש, האשה דאגה להבריח את כל כספיה להוריה. כמו כן, מאז החלו הליכי הכפיה נמנעת האשה מלעבוד. היא גרה בבית הוריה או בבית סבתה - ולא חסר לה דבר. כל חוב שמצטבר אינו בר גביה, שכן אין מהיכן לגבותו.

כמו כן, ניכר הדבר, כי האשה בטוחה בעצמה, כי בסוף הדרך - יוותרו לה על כל חיוב כספי שחויבה על ידי בית הדין. לאור האמור ברור כי אין תועלת בהחרפת ו/או הגדלת הקנסות הכספיים, ולא נותרה לנו דרך להביא את האשה להסכמה להתגרש רק דרך הטלת צו מאסר.

יש להוסיף לכך, את העובדה, כי במקרה שלפנינו, המבקש כיום בן כ-38 שנים, ורצונו למצוא לו את האשה המתאימה לו, להוליד ילדים ולהקים משפחה ובית בישראל, ושעון החול הביולוגי של הגיל הרלוונטי מתקתק ואוזל. לא נוכל להתעלם מן הנזק החמור שעלול להיגרם לאיש מעיכוב הגירושין, ואין מחיר לכל יום שחולף, ואין שווי לנזק שנגרם לאיש מחמת העיכוב. בוודאי גורם זה צריך להיות נגד עיננו, בתוך מכלול השיקולים.

כן, גם לגבר זכות יסוד לפתוח בסיפור חיים מחדש ולהקים משפחה משלו, כדת משה וישראל. גם לגבר יש זכות בסיסית להביא ילדים לעולם ולחיות חיי משפחה, שיפרו וירכו ויתמכו בו בערוב ימיו, ויסייעו לו בימי זקנותו, ולא להיות חלילה להישאר ערירי, כבול בנישואין חסרי תוכן, עד סוף יומו האחרון. במסגרת השווית הדינים עליה אנו מצווים, עלינו להשוות גם בין האיש והאישה, במסגרת ההלכה ועל פי התורה המסורה לנו, ולא להפלות ביניהם. על כן, כפי שבית הדין הרבני נלחם בחירוף נפש ובנחישות למנוע עיגונן של נשים – לצד ההבדל ההלכתי שבין עיגונם לעיגונם של גברים והשלכותיו – הרי שבית הדין הרבני לא ייתן את ידו גם לא לעיגונו של הגבר! כאשר במקרה שלפנינו הדבר נעשה על ידי האישה מתוך עיקשות ואטימות בלתי מובנת, המונעת כפי הנראה מתוך רצון לסחיטה וכוונות נקם.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

הטיב להגדיר זאת ב"כ האיש בטיעונו לפנינו בדיון ביום ז' בטבת תשפ"א (22.12.20):

"יש דברים שקשה לכמת אותם, מבחינת עוגמת נפש ואובדן החירות והפגיעה באוטונומיה של הבעל לבנות תא משפחתי חדש וליצור זוגיות חדשה. כאשר פה ברור גם לפי מה שהאשה אומרת שהנישואין האלה הסתיימו, היא כבר לא אומרת שיש מקום לשלו"ב, היא גוזלת מאדם את כל החירויות של אדם ומונעת ממנו להביא ילדים, האם יש לזה מחיר? לא, זה נזק יומיומי, הוא לא יכול לצאת עם אף אחת, וליצור זוגיות, למה? על מה? ...היא אומרת לו אם לא תקבל את התכתיבים שלי אתה תישאר עגון ולא תוכל להתחתן, כי ככה היא קובעת והיא רוצה, הדבר הזה לא נתפס... לא נתקלתי בדבר כזה בכל שנות עבודתי כעורך דין... אסור לחכות יום אחד, צריך להוציא פקודת מאסר, אם זה לא המקרה אז באיזה מקרה? ביה"ד דיבר עם פרקליטה ואיתה והפציר בה, שלא נאמר התחנן, בסופו של דבר יש פה בן אדם ויש חיים ויש פה משפחה."

בנוסף, יש לקחת בחשבון כי נגרם לאיש גם נזק כלכלי. כמו שטען בצדק ב"כ האיש בדיון הנ"ל (שורה 52 לפרוטוקול הדיון):

"מעבר לימי עבודה שהוא מפסיד, ומעבר לעובדה שהוא לא יכול להתרכז בעבודה ולהתפתח כלכלית, כל ראשו בהליכים האלה. אנחנו כבר שנתיים שחלפו ממתן פסק הדין, ונזק של עצירת החיים ופגיעה באוטונומיה ובחירות, הסכום הזה של 400,000 ש"ח הוא אפילו קטן, כל אדם שתגידו לו בוא נעצור לך את החירות לשנתיים וניתן לך 400,000 שקל לא בטוח שבן אדם יסכים לזה."

מאידך, עלינו לשקול את מידתיות הנזק שעלול להיגרם לאשה הסרבנית בהטלת צו המאסר. אין ספק כי מדובר באשה צעירה לימים, ובוודאי המאסר יטביע את חותמו עליה לאורך זמן, ועלינו לשקול במאזני צדק ולבדוק אם יש הצדקה לכך.

לאחר שיקול הדעת במכלול הנתונים ובמיוחד בגילו המתקדם של האיש המבקש להקים בית בישראל ולהוליד ילדים, ולנוכח העובדה, שעקשנותה של האשה עלתה ונוספה מיום ליום, מוצדק בהחלט להטיל על האשה את המאסר עם כל המשמעות הכבדה הכלולה בכך.

ובמיוחד שבמקרה דנן, נראה כי סיום הענין בגט נחוץ לאשה לא פחות מלאיש, שכן הנזק שנגרם לאשה הסרבנית עצמה מן הסרבנות הינו רב, כי מי יערוך וישום את שווי זמן הצעירות שחולף לו סתם. ולפיכך, ככל שצו המאסר יזרז את סידור הגט, הרי שזה ייטב גם לאשה. אולי ושמא צו המאסר יציל את האשה מידי עצמה, המתעקשת לשרוף את מיטב שנות צעירותה במריבות שווא בשביל בצע כסף.

גם אמה של האשה טוענת כי טובתה היא להתגרש מיידית, כפי שטענה בדיון ביום י"ב באלול תש"פ (1.9.20): "היא תקועה בחיים שלה", ותיארה האם לפנינו שהיא רבה עם בתה הסרבנית על כך, עד שהבת (האשה) עזבה את בית הוריה ועברה לגור עם סבתה.

גם המשיבה עצמה מודעת להפסד הגדול והעצום של מיטב שנותיה, אחר שבית הדין טרח והסביר לה את הדברים פעמים רבות, אך היא עומדת ומתעקשת כדי להינקם מן האיש, בבחינת "מוטב תצא לי עין אחת, העיקר שלבעל יצאו שתי עיניים", וכן כדי לנסות להוציא מן האיש דברים שלא כדין ולא במשפט. במקרה כזה, מוטל על בית הדין להציל את האיש ואת האשה – מעצמה, מן העיגון שהיא כפתה על עצמה ועל האיש, כי גם טובתה האישית מצריכה זאת, אלא שהיא בעקשנות בלתי מוסברת מתנגדת לכך.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ונשוב ונציין, כי בית הדין הבהיר לאשה פעמים רבות, כי לא אמור להיגרע דבר מזכויותיה הרכושיות של האשה עקב סידור הגט, וכל הזכויות שיש לאשה הקיימות קודם הגט קיימות גם אחר הגט. בית הדין כבר הבהיר ענין זה למשיבה באר היטב בהחלטותיו, ובדיונים הרבים פעמים רבות. אדרבא, שני הצדדים מרוויחים מסידור הגט, שיכולים לפתוח לעצמם דף חדש.

במקרה כזה, שטובת שני הצדדים מורה שעליהם להיפרד מיידית, בוודאי נוסף גם נימוק זה למשקל עם מכלול השיקולים, להשתמש אף בצו מאסר כדי להביא לתוצאה הרצויה והטובה לשני הצדדים – גירושין מידיים.

יש להוסיף למכלול השיקולים גם את העובדה שמיוחדת למקרה זה, שאין כל הצדקה לאחוז בקשר הנישואין - שכלל לא החל. כפי שכתבנו בהחלטתנו הנ"ל מיום י"ט באייר תש"פ (13.5.20):

"יודגש, כי העיגון במקרה שלפנינו אף חמור מעיגון בתביעת גירושין רגילה וסטנדרטית, בה הצדדים חיו יחד תקופה משמעותית ואף בנו בית והקימו משפחה, ואחר כך קרה שבר בחיי הנישואין המצריך גירושין. במקרה דנן, נישואי הצדדים כשלו מעיקרן, ולא היתה אפילו התחלה של חיי משפחה. אין כאן צורך להפריד בין "בני זוג", כי הצדדים מעולם לא היו קשורים זה בזה. כאמור למעלה, הצדדים פרודים לאחר 3 ימים רוויי מחלוקות ומריבות, כולל ליל הכלולות".

העולה מן האמור: אין שום סיכוי להתרצות האשה לגט בדרכים אחרות מלבד בדרך של מאסר, וזאת מפני שאין לה רכוש כל שהוא והיא אינה עובדת, וכל צרכה ניתן לה על ידי הוריה. לכן, האשה סירבה לכל הצעות הפשרה ההוגנות. וכן לנוכח הנזק הרב והבלתי מידתי והבלתי סביר שנגרם לאיש מן העיכוב. לפיכך נראה כי אין להמתין עוד עם מתן צו המאסר שעשוי לגאול את שני הצדדים מן העיגון הגורם נזק רב לשני הצדדים, ומן הראוי לתת את צו המאסר מיידית. כך היא שורת הדין והצדק.

לנוכח האמור למעלה, תמוהה מאד עמדת ב"כ האשה שטען בפנינו ביום 24.8.20, כי למרות שהסנקציות לא השיגו את יעדן עד עתה, ראוי שבית הדין ימתין, אולי ושמא בעתיד תתרצה האשה בקבלת הגט גם ללא צו המאסר.

לשאלת בית הדין, השיב ב"כ האשה כי הוא אינו יודע כמה זמן יש להמתין עד שתתרצה האשה.

לפי כל שהתברר למעלה, אין טעם ואין תועלת ואין צדק להמתין עם הטלת הצו למאסר, שהרי רואים אנחנו שכל הסנקציות הקודמות לא הועילו. האשה עדיין במרדה ובסרבנותה לקבל את הגט.

הטיב להגדיר זאת בא כח האיש בדיון שהתקיים בתאריך ד' באלול תש"פ (24.8.20):

"העניין הראשון שאמור לידון אנחנו מבקשים להרחיב את הסנקציות ולהטיל מאסר על האשה.... ביה"ד הלך בצורה הדרגתית, ביה"ד הטיל סנקציות מסויימות ואח"כ הרחיב אותם, וצריך לראות מה הלך הרוח של האשה והאם יש בכלל טעם להמתין ועל מה, ואני רוצה לשתף את ביה"ד במה שהאשה מפרסמת באינטרנט על ביה"ד, כך שביה"ד יבין שגם אם נמתין שנה או שנתיים זה לא יתן כלום....

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

האשה מבחינתה הפכה את המאבק הזה למאבק ציבורי, ככה היא מגדירה זאת, אני רוצה להראות לביה"ד עותק מפרסום שהיא פרסמה, ומקריא את הפרסומים שהאשה פרסמה בגנות בית הדין הרבני...

אסתפק במה שהקראתי כאן, ולהקת תומכים שמעולם לא שמעו מה היה פה מחזקים אותה ונותנים לה תמיכה ועד כמה שהיא אומללה, והיא זאת שאחראית לעניין הזה והיא יודעת את האמת, היא יודעת שביה"ד נותן לה אפשרות לסיים את העניין הזה וכמה ביה"ד ביקש ממנה והסביר לה והתחנן בפניה, היה שימוש במילה הזאת תחנונים, והאשה בעקשנות בלתי נתפסת מסרבת פעם אחר פעם וגורמת עוול לעצמה לבעל ולמשפחות, ועל מה זה נמשך כזה הרבה? איזה דגל היא מניפה? זאת אשה סרבנית ועזת מצח ללא שום טיפת יראה וכבוד לסמלי המדינה ולכיבוד החוק, אשה שביקשה לעצמה לנהוג בבריונות, פשוט כך, אין למה לחכות וחבל על הזמן, האשה הזאת לא רוצה לקיים צווים של ביה"ד ולא משנה לה כמה ערכאות שיפוטיות אישרו את פסקי הדין, היא פשוט קיבלה החלטה שהיא לא מקיימת, וההחלטה הזאת נתמכת ע"י משפחתה, ובעיקר ע"י אימה שתומכת בה גם כספית וגם מוראלית ומלווה איתה לכל דיון ודיון, ולכן אני מבקש מביה"ד אין שום סיבה למשוך את זה, ואין שום סיבה שהגבר הזה יהיה עגוץ ויש סמכות לביה"ד להוציא פקודת מאסר, ואני חושב שזאת דוגמה קיצונית לאשה שמסרבת לקיים את פסקי ביה"ד, ביה"ד נתן סנקציה של 200 שקל ליום האם זה מעניין אותה? זה לא מזיז לה, 200 שקל ליום זה לא נתפס, מה היא עושה? אומרת אין לי כסף, אני לא עובדת, ומה אמא שלה עושה? מגישה בקשה לפס"ד הצהרתי לבית המשפט שכל מה שיש בתוך הבית זה שלה ולא של האשה, למה? כדי שאם יהיה עיקול לא יגעו בשום דבר, זה כמו אנשים שצוברים מצרכים לקראת אירועי חירום שיוכלו לעמוד חסונים מפני מאבק שצפוי להגיע, זה מה שקורה, ואזכיר את תלושי השכר שהיא לא המציאה לביה"ד שזה לא קשור לרמב"ם ולעדה {...}, אלא חוסר כבוד לערכאה השיפוטית."

יצוין עוד, כי באותו דיון בקש ב"כ האשה, להמתין עם ההחלטה על מתן הצו למאסר כי לטענתו, יש לחוש "לאכיפה בררנית". לדבריו, הוא פנה בבקשה להנהלת בתי הדין בבקשה לקבלת מידע ופירוט של רשימת תיקים שבהם גברים או נשים שהוטלו עליהם סנקציות, ואם יתברר שבבתי דין אחרים רגילים לתת צו למאסר רק אחרי שנים רבות, הרי שמתן צו כזה מוקדם יותר נחשב אכיפה בררנית. והביא לדוגמא, את התיק של בית הדין בתל אביב שם ניתן צו למאסר אחרי עיגון של 15 שנות עיגון, וכאן הצו ניתן אחרי עבור ארבע שנות עיגון. לפיכך: "על בית הדין לתת לו זמן לבדוק אם אכן יש כאן חשש של אכיפה בררנית".

בית הדין מצייץ, כי כבר במהלך הדיון תמה בית הדין על טענה זו, האם לא מספיק בעיגון של ארבע שנים לאחר נישואין שארכו רק 3 ימים? ! ברור, שאין שום קשר לאכיפה בררנית, שהרי ברור שלא היה מקרה דומה בחומרתו ממש למקרה שלפנינו.

גם תמוה מאד, האם בגלל שבבית דין אחר מצאו לנכון לנקוט בסנקציית המאסר רק אחרי 15 שנות עיגון, יצטרך הבעל דנון להמתין גם מספר שנים דומה?! והרי ברור שבית הדין מוסמך להטיל צו מאסר ובכל מקרה לגופו עליו לבחון האם לפי מכלול הנתונים, בשלה העת להטיל צו מאסר, ואיך אפשר להקיש ממקרה אחד לשני.

אך למרות האמור, המתין בית הדין כבקשת ב"כ האשה עד עתה (חמישה חודשים) ולא התקבלה כל בקשה של ב"כ האשה בענין. כמו כן, בדיון שהתקיים ביום 22.12.20, כשנתבקש ב"כ האשה

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

לטעון בענין הטלת צו המאסר, לא שב שוב וטען טענה זו, אך טען את הטענה שעדיין לא הגיעה העת להטיל צו מאסר ויש למצות את אפקט הסנקציות שכבר ניתנו.

ונצטט מן הפרוטוקול (שורה 115 והלאה):

”בית הדין: אנחנו רוצים את תגובת ב”כ האשה לעניין הטלת צו מאסר על האשה, ב”כ הבעל טען שאין סיבה להמתין עוד, ולפני 4 חודשים אתה טענת פה שצריך לתת לה מרווח זמן שתשקול את הדברים והנה היא קרובה מאד, והנה חלפו מס’ חודשים וחנוכה אחרינו, הקורונה אחרינו עוד מעט, האם אתה מבין שכבר בשלה השעה שאין פתרון אחר?”

ב”כ האשה: אני עדיין סבור שהטלת מאסר על בחורה צעירה, מדובר במעשה קיצוני וחריג אולי החמור ביותר בתחום הענישה שבכלל אפשר להטיל על אדם כלשהו, ובוודאי על בחורה צעירה, ואני סבור שעל ביה”ד להמשיך ולמצות את כל האפשרויות האחרות.

ביה”ד: אני רוצה לשכנע את האשה, איזה עוד אפשרויות יש? יש לה כסף שאפשר לגבות ממנו?

ב”כ האשה: לא.

ביה”ד לאשה: יש לך נכסים?

האשה: לא.

ביה”ד: יש לך חשבונות בנק?

האשה: רק החשבון המשותף.

ביה”ד: את עובדת?

האשה: לא.

ביה”ד לב”כ האשה: ... למה החירות שלה חשובה יותר מהחירות שלו? שעד כדי כך שאסור לפגוע בחירות שלה גם כשהיא פוגעת בחירות שלו?

ב”כ האשה: לא מדובר על אותה רמת חירות, חירות של נישואין זה לא חירות של לשבת מאחורי סורג ובריח, מעבר לכך אין לה עניין להחזיק אותו בנישואין, אלא להגיע איתו להסכמות.”

דבריו של ב”כ האשה גם בזה תמוהים מאד. למרות שיודע ב”כ האשה שאין אפשרות לנקוט סנקציות נוספות, ויודע שהסנקציות שננקטו אינן אפקטיביות, שהרי אין מהיכן לגבותן, בכל זאת טוען ב”כ האשה כי יש להמתין. הוא גם יודע שהזמן לא קירב את מרשתו אל היעד ואפשר שאף ההיפך. ואם כן, מה בצע להמתין עוד?! וזאת עוד, מבלי שהוא מציין כמה זמן לדעתו צודק להמתין.

כמו כן תמוהה טענתו והשוואתו בין נטילת החירות שנוטלת האשה לבעל לבין נטילת החירות שמטילים על האשה במסגרת צו המאסר. שהרי הבחירה בידה לציית להוראות הדין ולהתגרש ואז לא תצטרך להיכנס לבית הסוהר כלל. האשה היא זו שבחרת לסרב להתגרש! והיא זו שגורמת באופן ישיר למנוע את חרותה! מה שאין כן האיש, הרי היא זו שמונעת את חירותו כל עוד ולא עומד בדרישותיה, שאינן חוקיות.

לכן ברור כי הדין והצדק מחייבים הטלת צו מאסר כבר עתה.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

אך עדיין לפנינו בקשת ב"כ האשה ללכת בדרך של ארך אפיים ולפנים משורת הדין, ולהמתין לאשה זמן נוסף קודם הטלת הצו למאסר.

לאחר שיקול הדעת היטב, לדעתנו, אין זה המקום לנהוג ב"ארך אפיים" המזיק לאיש ואף לאישה, שהרי טובת שני הצדדים לסיים את הגירושין בהקדם. זאת ועוד, איך יצדק לבוא לקראתה במקום שנגרם נזק בלתי הפיך לאיש. הרי כבר למדונו חז"ל: "כל המרחם על האכזרים מתאכזר על הרחמנים".

זאת ועוד, לא מדובר כאן באשה תמימת דרך הזקוקה ל"זמן עיכול", אלא באשה המנצלת את הזמן שניתן לה להציק לאיש ולשפוך את דמו בדרך לא דרך ובהשמצות שקר. האם מותר לבית הדין לאפשר דבר זה?

נדגיש שוב ונאמר, שבכל שלב ניסה בית הדין להביא את הצדדים להסכמה צודקת, ופעם אחת אף נותר בית הדין לצורך המו"מ עד השעה 19:00, אך ללא הועיל, וזאת, עקב סרבנותה של האשה ורצונה לזכות בממון בלא דין ומשפט.

יפים לענין זה הדברים שכתבנו בהחלטתנו מיום י"ט באייר תש"פ (13.5.20) הנ"ל:

"המבקשת עותרת לעכב את מתן הסנקציות הנוספות מחמת טיעוני צדק ומכח זכות אדם לחירותו, בעוד היא מעכבת את חירותו של הצד השני שלא בצדק יותר משלוש שנים. במקרה דנן, משך הזמן עלול לפגוע אף ביכולתו של המבקש להקים בית כרצונו (עם חלוף השנים הראויות לכך), ובוודאי יש לקחת זאת בחשבון הכולל. האם יש הצדקה לעכב את מתן הצווים החמורים? אל לו לבית הדין לתת ידו לעיגון נוסף שלא בצדק.

לאור האמור, לכאורה, אין להשהות את מתן הסנקציות המבוקשות כבר עתה...

בקשת ב"כ האשה לנהוג עם האשה במידת הרחמים ולפנים משורת הדין, אין לה מקום במקרה זה, שכן כל "רחמים" על האשה יש פגיעה חמורה באיש וגם באשה.

בנוסף, האשה בפה מלא מצהירה שרוצה לכפות על האיש הסכם ממוני בו הוא מוותר על חלק מתביעותיו. דבר זה, הינו השתמשות בגט לקלף מיקוח. אל לו לבית הדין להסכים לתופעת סחטנות מעין זו.

לאור האמור, ברור כי יש להורות לאלתר על מאסרה של האשה.

עוד נוסף ונאמר, כי כל מה שנכתב למעלה מבהיר את חובת בית הדין להטיל מאסר על האשה לאלתר – מכח העובדות הספציפיות לתיק זה. ובאמת שיש להוסיף עוד מבט נוסף על ההשלכות הרוחביות של החלטה זו, שהרי לצערנו בעת האחרונה רבו מקרי עיגון הן מצד אנשים שמעגנים את נשותיהם והן מצד נשים שמעגנין את בעליהן, תוך נסיון לאחוז בגט ככלי למיקוח ולמסחר, ואין צורך להאריך בגנותה של תופעה זו, ועל בית הדין החובה להעביר מסר ברור וחד שכן לא יעשה! בית הדין לא רשאי לאפשר תופעה זו! ולכן בנוסף למכלול השיקולים שהבאנו למעלה, נראה שהחלטה על צו מאסר לאשה המעגנת דנן, תעביר מסר ברור ותסייע להקטין את תופעה זו.

לאור האמור מחליט בית הדין כדלקמן:

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

1. מורים על מאסרה של האשה למשך חמש שנים או עד קבלת האישה את גיטה, המוקדם מביניהם, וכל זאת בכפוף לאישורו של נשיא בית הדין הרבני הגדול הגאון רבי דוד ברוך לאו שליט"א.
2. לאחר תום תקופת מאסר של חמש שנים, אם חלילה לא תיעתר האישה לקבל את גיטה, בית הדין ישקול את הארכת המאסר לחמש שנים נוספות, וזאת בהתאם להוראת סעיף 3(ב) לחוק בתי דין רבניים (קיום פסקי דין של גירושין), התשנ"ה-1995.
3. במידה והאשה תודיע תוך 10 ימים כי היא מוכנה לסדר גט בלא תנאים (כפי המתווה שקבע בית הדין) יבטל בית הדין החלטתו זו.
4. למרות, האמור בסעיף 3 להחלטה זו, האיש יהיה רשאי להגיש מיד את החלטתו זו לאישורו של כב' נשיא בית הדין הרבני הגדול.
החלטה זו מותרת לפרסום לאחר השמטת הפרטים המזהים.
ניתן ביום י"ג בשבט התשפ"א (26.01.2021).

הרב שמואל דומב

הרב אליהו עמאר

הרב ציון אשכנזי – אב"ד

קובץ זה עלול להכיל שינויי עריכה והגהה.